

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นภาษาสากลที่สามารถใช้สื่อสารกับชาวต่างชาติได้ทั่วโลก อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาข้อมูล ข่าวสาร และความรู้เกือบทุกแขนง ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตั้งแต่พุทธศักราช 2438 เป็นต้นมา และจากการศึกษาหลักสูตรฉบับที่ใช้ปัจจุบันคือ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ซึ่งจุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของการสอนภาษาอังกฤษที่กำหนดไว้ในหลักสูตรดังกล่าวข้างต้นนั้นก็เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถ และมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ อันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อันจะเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และเป็นพื้นฐานการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นหรือในงานอาชีพต่อไป

หากพิจารณาถึงปริมาณการใช้ทักษะทั้งสี่ในชีวิตประจำวัน จะเห็นว่าทักษะที่คนไทยมีโอกาสใช้มากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร (2524: 281) ที่สำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ ตลอดจนบริษัทห้างร้าน โดยเฉลี่ยใช้ทักษะการอ่านมากที่สุด รองลงมาคือทักษะการเขียน การฟัง และการพูด ตามลำดับ นอกจากนี้ วาวแวว โรงสะอาด (2530: 44 - 54) ได้สำรวจความต้องการและการประเมินบทเรียนการอ่านของผู้เข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้ม พบว่าผู้เข้ารับการอบรมต้องการฝึกฝนทักษะการอ่านมากที่สุด ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ในการอ่านตำรา วารสาร และรายงานทางวิชาการ ดังนั้นในการสอนภาษาอังกฤษจึงควรเน้นที่ทักษะการอ่าน เพราะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นและมีประโยชน์เป็นอย่างมาก ดังที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531: 84) ได้กล่าวไว้ว่า "การอ่านเป็นกุญแจสำคัญในการรับรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ได้ดี และเป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตในระยะยาวอีกด้วย เพราะการอ่านจะช่วยให้เกิดการพัฒนาความสามารถในการศึกษาหาความรู้ได้กว้างขวางมากขึ้น

ซึ่งจะส่งผลต่อการดำรงชีวิตให้ดีขึ้นจากวิชาความรู้ที่ได้รับ”

จากความสำคัญของการใช้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษจึงบรรจุรายวิชาการอ่านให้นักเรียนได้เลือกเรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีรายวิชาการอ่านถึง 7 รายวิชาด้วยกัน คือ วิชาทักษะการอ่าน 1 - 6 (๒๐31, ๒๐32, ๒๐33, ๒๐34, ๒๐35, ๒๐36) ซึ่งมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจ สามารถแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลินจากการอ่านตามควรแก่วัย และมีนิสัยรักการอ่าน ส่วนรายวิชาการอ่านเชิงวิเคราะห์ (๒๐51) นั้น มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านสารคดี บันเทิงคดีในรูปแบบต่าง ๆ วิเคราะห์เนื้อหา การใช้ภาษา จัดลำดับเนื้อเรื่องและแนวความคิด เพื่อให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเห็นคุณค่าของเรื่องที่อ่าน (กระทรวงศึกษาธิการ 2533: 22 - 23)

สำหรับความหมายของการอ่านนั้น นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

ไมล์ส เอ ทิงเกอร์ และ คอนสแตนส์ แมคคัลลัฟ (Miles A. Tinker and Constance McCullough, 1962: 13) กล่าวว่า "การอ่านคือการรับรู้ต่อสัญลักษณ์ที่พิมพ์หรือเขียนขึ้น ซึ่งจะทำหน้าที่กระตุ้นให้มีการระลึกถึงความหมายที่สั่งสมไว้จากประสบการณ์เดิม และให้มีการสร้างความหมายใหม่จากมโนทัศน์ของผู้อ่าน ความหมายนี้จะเข้าสู่กระบวนการคิดอันจะนำไปสู่การขยายพฤติกรรม หรือก่อให้เกิดพฤติกรรมใหม่ขึ้นภายในตัวบุคคล หรือทำให้สังคมเกิดการพัฒนา"

ลารี เอ แฮริส และ คาร์ล บี สมิธ (Larry A. Harris and Carl B. Smith, 1986: 55) กล่าวว่า "การอ่านคือรูปแบบของการสื่อสาร เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้เขียนจะแสดงความคิดของตนผ่านทางตัวอักษร และตามลักษณะการเขียนของตน ผู้อ่านจะต้องตีความหมายจากตัวอักษรเหล่านั้น การที่ผู้อ่านจะสามารถตีความได้อย่างถูกต้องนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความคุ้นเคยกับเนื้อเรื่อง และความรู้ทางภาษาของผู้อ่าน"

เคนเน็ธ กูดแมน (Kenneth Goodman, 1988: 12) กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นการอภิปรายร่วมกันโดยตลอดตั้งแต่ต้นจนจบระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน โดยมีการปฏิสัมพันธ์ในสาระสำคัญ ๆ ระหว่างภาษาและความคิดในการอ่าน คือผู้เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษา และผู้อ่านแปลออกมาเป็นความคิด

การอ่านที่คืนมิใช่แต่เพียงผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง อ่านได้รวดเร็ว หรือจดจำเรื่องที่อ่านได้เท่านั้น จุดสำคัญอยู่ที่ว่าผู้อ่านจะต้องเกิด "ความเข้าใจ" ในเรื่องราวหรือสาระสำคัญของเนื้อหาที่อ่านด้วย ความเข้าใจในการอ่านดังกล่าวนี้ ดินา เฟเทลสัน (Dina Feitelson, 1973: 45) ได้อธิบายว่า "มิใช่เป็นเพียงการตีความหมายตามตัวอักษร เท่านั้น แต่เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและกระบวนการภายในสมองของผู้อ่านที่ต้องใช้ความคิด เพื่อแก้ปัญหา หรือให้เหตุผล โดยผู้อ่านจะต้องรู้จักวิเคราะห์ แยกแยะ ตัดสิน ประเมิน และสังเคราะห์สิ่งที่อ่านได้"

เอ็มเมอร์วัล วิ เดอร์ชองท์ (Emerald V. Dechant, 1982: 312) ได้กล่าวไว้ว่า "ความเข้าใจในการอ่านเกี่ยวข้องกับกระบวนการใช้ความคิด ซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ และประสบการณ์เดิม อันได้แก่ ความรู้ด้านคำศัพท์ มโนทัศน์ และความคิดต่าง ๆ"

โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งนอกจากจะใช้ความรู้ในด้านคำศัพท์ โครงสร้าง และไวยากรณ์อันเป็นความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาแล้ว ผู้อ่านยังจะต้องใช้ประสบการณ์เดิม ทั้งในด้านของความรู้ ความคิด และทัศนคติมาประกอบกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ

ในการสอนอ่านเท่าที่ผ่านมา แม้ว่าจะมีการใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ มากมาย แต่ผลจากงานวิจัยหลายชิ้นก็ได้สะท้อนให้เห็นว่าสภาพการสอนอ่านภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังประสบปัญหาอยู่อีกมาก อาทิเช่น ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526: 60 - 62) ซึ่งได้ทำการสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชัยนาท พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านขั้นต้นอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ และไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในทำนองเดียวกัน สมเชาว์ ชาตินฤดม (2527: 54 - 56) ได้วิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอเมือง และนอกเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 60 นอกจากนี้แล้ว ผลจากงานวิจัยเรื่อง ระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของวิณา สังข์ทองจีน (2529: 85 - 86) และงานวิจัยเรื่องระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของ สุมณฑา วิรุฬญาณ (2530: 83 - 86) ก็ได้ข้อค้นพบที่สอดคล้องกันว่า นักเรียนมัธยมศึกษาทั้งสองระดับมีความสามารถในการอ่านผ่านเพียงสองระดับคือระดับทักษะกลไกและ

ระดับความรู้เท่านั้น แต่นักเรียนยังไม่มีความสามารถด้านการอ่านในระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นทักษะในขั้นสูงขึ้นไป

สาเหตุของการที่นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการอ่านดังกล่าว สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 84) กล่าวว่า

เกิดจากการที่ผู้สอนมิได้เน้นกระบวนการของการอ่าน (Reading process) ให้ต่อเนื่องโดยการจับใจความ (Reading for meaning) ในการฝึกทักษะอ่าน ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของคำทุกคำ ผู้เรียนต้องใช้ประสบการณ์ ความรู้ต่าง ๆ และการเดาความหมายของคำจากบริบท (Context) มาช่วยเพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่อง และจะต้องรู้จักการทำนายความที่จะปรากฏล่วงหน้าได้ (Prediction) อย่างมีแนวทาง และฝึกฝนให้มีความเข้าใจในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่มีข้อมูลสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยวิธีวิเคราะห์ภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับประโยค (Discourse analysis) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถรวบรวมประโยคต่าง ๆ ในบทอ่าน เข้าใจความที่มีจุดมุ่งหมายเดียว และมีคุณค่าในการสื่อสารได้

ปัจจุบันนี้งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านได้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับ เมตาคอกนิชัน (Metacognition) เมตาคอกนิชันที่กล่าวถึงนี้เป็นแนวคิดหนึ่งของจิตวิทยาการเรียนรู้ ซึ่งจอห์น เฮช ฟลาวเวล (John H. Flavell 1976 อ้างถึงใน Anita E. Woolfolk, 1990: 252) กล่าวว่า "เมตาคอกนิชัน หมายถึง ความรู้และการควบคุมที่บุคคลมีต่อความคิดและกิจกรรมการเรียนรู้ของตน" โดยประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ประการคือ

1. ความตระหนักรู้ในทักษะ กลวิธี และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้เพื่อที่จะสามารถประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ความสามารถในการใช้กลไกภายในตนเอง เพื่อที่จะตรวจสอบ ประเมินความสำเร็จ หรือความสมบูรณ์ของกิจกรรมนั้น

อาเธอร์ แอล คอสตา (Arthur L. Costa, 1984: 57) กล่าวถึงเมตาคอกนิชันว่า หมายถึง "ความสามารถของบุคคลในการวางแผนใช้กลวิธีเพื่อให้ได้ผลที่ต้องการ และการมีสติตระหนักถึงขั้นตอนต่าง ๆ รวมทั้งกลวิธีในขณะที่กำลังแก้ปัญหา ตลอดจนความสามารถที่จะสะท้อนความคิดจากผลของการกระทำและความสามารถในการประเมินผลความคิดนั้น"

หากจะกล่าวถึงเมตาคอกนิชันเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน เจ ดี แมคเนล (J.D. McNeil, 1984 อ้างถึงใน วิธาดา สินประจักษ์ผล 2531: 97) กล่าวว่า คือ "ความตระหนักของผู้อ่านที่มีต่อจุดมุ่งหมายในการอ่าน วิธีการหรือแนวทางที่ผู้อ่านใช้ในขณะดำเนินการอ่าน เพื่อจัดระบบความคิดและตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง"

ริชาร์ด พี ดูแรน (Richard P. Duran, 1988 : 113) มีความเห็นว่าเมตต้าคอกนิชันในการอ่าน คือความตระหนักและวิธีการคิดเกี่ยวกับกระบวนการอ่านของตนเอง

สำหรับองค์ประกอบของเมตต้าคอกนิชันในการอ่านนั้น ลินดา เบ เคอร์ และ แอนน์ แอล บราวน์ (Linda Baker and Ann L. Brown, 1984: 353-354) กล่าวว่าประกอบด้วย

1. ความรู้ความเข้าใจ หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความตระหนัก (Awareness) ในทักษะ กลวิธี และรู้แหล่งข้อมูลที่จะช่วยให้ดำเนินการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. กฎเกณฑ์ หมายถึง การรับรู้กลไกภายในตัวของผู้อ่านในขณะที่ดำเนินการอ่าน กลไกเหล่านี้ได้แก่ การตรวจสอบ (Checking) สภาพของกิจกรรมโดยทั่วไป การวางแผน (Planning)ว่าจะทำอะไรในขั้นต่อไป การควบคุม (Monitoring) การใช้กลวิธีขณะดำเนินการกิจกรรมการอ่าน การทดสอบ (Testing) การพิจารณาทบทวน (Revising) และการประเมิน (Evaluating) ซึ่งเป็นการประเมินผลว่า กลวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ไปแล้วนั้นก่อให้เกิดประสิทธิผล และมีประสิทธิภาพอย่างไรบ้าง และผู้อ่านอาจต้องหากลวิธีใหม่มาแก้ไข หากกลวิธีที่ใช้อยู่เดิมนั้นใช้ไม่ได้ผล

ความรู้ความสามารถในองค์ประกอบดังกล่าวข้างต้นนี้จะทำให้ผู้อ่าน เข้าใจถึงจุดประสงค์ของการอ่าน สามารถค้นหาใจความสำคัญ รู้จักแยกแยะในการให้ระดับความสนใจต่อเนื้อหาในส่วนต่าง ๆ ของบทอ่าน สามารถควบคุมกิจกรรมการอ่าน รู้ว่าตนเองเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านหรือไม่ และในขณะเดียวกันก็สามารถหาวิธีมาแก้ไขได้เมื่อตนเองไม่เกิดความเข้าใจในการอ่าน

ในองค์ประกอบของเมตต้าคอกนิชันนี้ สิ่งหนึ่งซึ่งถือว่ามีความสำคัญและเป็นส่วนสำคัญขององค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจคือ "ความตระหนัก (Awareness)" ซึ่งหมายถึงการที่ผู้อ่านรับรู้ต่อกระบวนการอ่าน โดยรู้ว่าตนเองทำอะไร หรือคิดอย่างไรในการอ่าน แอนน์ แอล บราวน์ และคณะ (Ann L. Brown et.al., 1981: 20) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความตระหนักไว้ดังนี้ว่า "ความตระหนักเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การใช้กลไกในการควบคุม และตรวจสอบกิจกรรมการอ่านของตนเอง" ซึ่งนอกจากนี้แล้ว บราวน์ยังกล่าวอีกด้วยว่า การสอนให้ผู้อ่านมีความตระหนักเกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการอ่าน การจัดโครงสร้างของบทอ่าน ความแตกต่างของแต่ละบทอ่าน และการใช้ความรู้เดิมมาช่วยในการอ่านจะช่วยให้เพิ่มความสามารถในการอ่านของผู้อ่านให้สูงขึ้นได้

จากการศึกษาข้อมูลทั้งจากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ประกอบกับการสำรวจงานวิจัยในประเทศไทยยังไม่พบว่ามีผู้ใดทำการศึกษาในเรื่องของ เมตต้าคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านมาก่อน ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน เมตต้าคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย และภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เพราะนักเรียนในระดับนี้ได้ผ่านการศึกษาในรายวิชาการอ่านทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมามากพอสมควร จึงน่าที่จะสามารถบอกได้ถึงระดับความตระหนักใน เมตต้าคอกนิชัน เกี่ยวกับการอ่านของตนเองในแต่ละภาษาได้ ซึ่งจะทำให้เราทราบว่าความตระหนักใน เมตต้าคอกนิชันมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านแต่ละภาษาหรือไม่ เพื่อประโยชน์สำหรับครูในการที่จะนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการสอนอ่านของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน เมตต้าคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน เมตต้าคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน เมตต้าคอกนิชันในการอ่านภาษาไทยกับความตระหนักใน เมตต้าคอกนิชันในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

จากการวิจัยของแพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell, 1989: 121 - 134, 1991: 159 - 179) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักใน เมตต้าคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองของนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาสเปน เป็นภาษาที่สอง กับนักศึกษาที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่และเรียน

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า ความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่ง ความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สอง นักศึกษากลุ่มที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองสูงมีความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันแตกต่างจากนักศึกษากลุ่มที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองต่ำ และพบว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่งมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สอง

ผลจากการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยดังต่อไปนี้คือ

1. ความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
2. ความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
3. ความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
4. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่
 - ก. ความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันในการอ่านภาษาไทย
 - ข. ความตระหนักในเมตต้าคอกนิชันในการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - ก. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย
 - ข. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจ ความหมายของคำ วลี หรือประโยค สามารถระบุจุดประสงค์ของผู้เขียน บอกใจความสำคัญ สรุปความ อนุมานความ บอกทัศนคติของผู้เขียน รวมทั้งเข้าใจอารมณ์ของเรื่องที่อ่าน ความสามารถดังกล่าวนี้วัดได้จากแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจ ความหมายของคำ วลี หรือประโยค สามารถระบุจุดประสงค์ของผู้เขียน บอกใจความสำคัญ สรุปความ อนุมานความ บอกทัศนคติของผู้เขียน รวมทั้งเข้าใจอารมณ์ของเรื่องที่อ่าน ความสามารถดังกล่าวนี้วัดได้จากแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

3. ความตระหนักในเมตตาคอกนิชัน หมายถึง ความเข้าใจที่บุคคลมีต่อกระบวนการคิดในกิจกรรมการเรียนรู้ของตน ซึ่งจะทำให้เขาสามารถวางแผน ควบคุม ตรวจสอบ และ ประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในที่นี้จะศึกษาความตระหนักในเมตตาคอกนิชันในการอ่าน ซึ่งหมายถึง ความเข้าใจ หรือมโนทัศน์ของผู้อ่านที่จะทำให้เขาสามารถวางแผน ควบคุม ตรวจสอบ และประเมินผลการอ่านของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยแยกออกเป็น 4 ด้านคือ 1) ความตระหนักเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน 2) ความตระหนักเกี่ยวกับวิธีที่ผู้อ่านใช้เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาที่อ่าน 3) ความตระหนักเกี่ยวกับวิธีที่ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ โดยครอบคลุมทั้งวิธีที่ตนเองใช้และผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จในการอ่านใช้ 4) ความตระหนักเกี่ยวกับความยุ่งยากในการอ่าน ความตระหนักในเรื่องดังกล่าววัดได้จากคะแนนรวมที่ได้จากการทำแบบวัดความตระหนักในเมตตาคอกนิชันในการอ่านที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดความตระหนักในเมตตาคอกนิชันในการอ่านของแพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell, 1989: 130 - 132)

4. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนสายวิชาสามัญที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2534 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ผู้เขียนตำราสำหรับสอนทักษะการอ่านที่จะได้จัดทำเนื้อหาและแบบฝึกอ่านที่เอื้อต่อการฝึกใช้กลยุทธ์การอ่าน
2. เป็นแนวทางในการกระตุ้นให้ครูผู้สอนได้ฝึกใช้กลยุทธ์การอ่าน เพื่อพัฒนาให้นักเรียนสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับ เมตต้าคอกนิชันในการอ่านต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย